

[Vagn Bro.]

mene, at vi kan naa det, som den højtærede Minister med Rette tilsigter, paa en anden Maade og paa en langt mere let og konsekvent Maade. Naar jeg siger, at man ikke tager et særlig konsekvent Stade ved at indføre Dagsbods-systemet, sigter jeg f. Eks. til Behandlingen af de Folk, der idømmes Frihedsstraffe. Meningen er jo nemlig gennem Dagsbodssystemet at tilføje de paagældende lige store Lidelser for de Forbrydelser eller Forseelser, de har begaaet. Men tænker vi paa en Mand, der har levet under socialt set gode Forhold, med Varme, med Lys og med god Mad, og paa en anden Mand, som har haft det trangt og daarligt, og saa ser paa Resultatet, saa vil vi se, at dette bliver, at for den samme Forseelse eller Forbrydelse vil der ikke blive megen Forskel paa Straffene, paa det Antal Aar, som den paagældende skal i Fængsel, og saa er der ikke Skygge af Tvivl om, at Lidelsen for den Mand, der maaske rives ud af sin gode og store Bedrift, vil blive langt, langt større end for den Person, som maaske visse Tider paa Aaret ligefrem kan føle et vist Velvære ved at faa en saadan Fængselsstraf. Jeg skal ikke uddybe dette nærmere. Jeg ser ogsaa meget vel, at der kan anføres Begrundelser for og imod dette Forhold, men jeg nævner det blot for at vise et Eksempel paa, at en Lidelse, som Staten tilføjer, ikke bliver lige for alle. Det var det, jeg vilde tillade mig at kalde det mindre konsekvente.

Naar vi saa ser paa selve Dagsbodssystemet, maa jeg sige, at jeg tror, det vil være meget upraktisk med den foreslaede Idømmelse af saa og saa mange Dagsbøder og den derefter følgende Udgranskning af, hvorledes de paagældendes Økonomi er, rent bortset fra, at det jo er muligt, at der kan tages meget fejl paa dette Punkt, og navnlig da vi meget vel kan naa frem til det samme Resultat paa en anden Maade. Jeg tillader mig i saa Henseende at gøre opmærksom paa et efter min Mening fortræffeligt Cirkulære, som den tidligere højtærede Justitsminister udsendte den 10. Januar 1929 til Statsadvokaten, Politidirektøren i København o. s. v., et Cirkulære, der gik ud paa at paalægge Anklagemyndighedens Repræsentanter til bedre Opfyldelse af Reglerne i Straffelovens § 59, hvorefter jo netop dette skal tages i Agt, at forelægge for Domsmagten Opførelse over den paagældendes Økonomi. Jeg vilde mene, at hvis det Hensyn, der nævnes i Straffelovens § 59, blev stærkere præciseret, vilde vi

lettere og paa en mere praktisk Maade naa frem til et Resultat.

Maa jeg saa blot sige, at naar den højtærede Minister har forkortet Fristerne for Løsladelse af en til Sikkerhedsforvaring dømt Person fra 5 Aar og i Gentagelses-tilfælde 10 Aar til 4 og 8 Aar, er det selvfølgelig noget, vi kan drøfte i Udvalget, men jeg vil dog sige, at naar der er Tale om at idømme til Sikkerhedsforvaring, et efter min Mening meget alvorligt Forhold, maa vi paa den anden Side ogsaa være forsigtige med, at vi ikke, om jeg saa maa sige, klatter med denne Sikkerhedsforvaring, saa den vil kunne idømmes for kort, men det er jo et Punkt, vi vil kunne drøfte i Udvalget.

Endelig skal jeg med Hensyn til den almindelige Del — med Hensyn til den specielle Del har jeg kun ganske faa Ord at sige — bemærke om Ordningen i § 80 med Hensyn til Afgørelsen i Spørgsmaalet om, hvorvidt en Handling er en saadan, at dens Gerningsmand bør miste sine borgerlige Rettigheder, at jeg anerkender, at det stadig henlægges til Domstolene at afgøre dette. Ministeren har ændret det tidligere Forslags Ord

„ved sin Handling findes at have gjort sig uværdig til sine Medborgeres Agtelse“

og er vendt tilbage til

„findes at have gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling“.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at den tidligere Redaktion dækkede bedre over det, som tilsigtes, men jeg skal ikke bestride, at det andet har Hævd i dansk Retsbrug, og der er jo muligt, at vi kan blive staaende ved dette.

Endnu skal jeg kun føje til, at med Hensyn til visse Forhold vedrørende Grundlovens § 53 og Rigsdagens Ret til selv at afgøre Gyldigheden af sine Medlemmers Valg, et Punkt, som vi var opmærksomme paa i det sidste Udvalg, og hvortil der blev stillet Forslag, maa jeg forbeholde mig senere at komme ind paa dem. Jeg er ikke saa sikker som den højtærede Minister paa, at dette Forhold ikke bør have en Henvisning i selve Straffeloven, i hvert Fald i Straffelovens Bemærkninger.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger ganske kort til den specielle Del. Strafferammerne skal jeg ikke komme ind paa her, det drøfter vi rettest i Udvalget, men først vil jeg gerne gøre en Bemærkning til det tidligere Lovforslags § 139, som drejede sig om Gudsbespottelse. Den højtærede Minister har slettet denne Paragraf. Jeg kan nu ikke forstaa, hvorfor det egentlig